

**УНИВЕРЗИТЕТ У НОВОМ САДУ
ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ**

ИЗВЕШТАЈ О ОЦЕНИ ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ

Кандидат: Мр Драгана Вујаковић Драгељевић

Тема: Експресионистичко наслеђе у савременом српском песништву

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ

1. Датум и орган који је именовео комисију
13. 04. 2018, Наставно-научно веће Филозофског факултета у Новом Саду
2. Састав комисије са назнаком имена и презимена сваког члана, звања, назива уже научне области за коју је изабран у звање, датума избора у звање и назив факултета, установе у којој је члан комисије запослен:

  1. **др Бојана Стојановић Пантовић**, редовни професор за ужу научну област Српска књижевност и јужнословенске књижевности са теоријом књижевности, 30. 08. 2004, Филозофски факултет, Нови Сад, ментор;
  2. **др Јован Делић**, редовни професор за ужу научну област Српска књижевност 20. века, 15. 07. 2009, Филолошки факултет, Београд, члан;
  3. **др Соња Веселиновић**, доцент за ужу научну област Светска и компаративна књижевност са теоријом књижевности, 5. 02. 2016, Филозофски факултет, Нови Сад, члан;
  4. **др Ђорђе Деспић**, доцент за ужу научну област Српска књижевност и јужнословенске књижевности са теоријом књижевности, 1. 09. 2013, Филозофски факултет, Нови Сад, председник комисије.

II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

1. Име, име једног родитеља, презиме:
Мр Драгана (Вујо) Вујаковић Драгељевић
2. Датум рођења, општина, република:
31. 10. 1969, Сремска Митровица, Република Србија
3. Датум одбране, место и назив магистарске тезе:
14. 04. 2008, Филозофски факултет, Нови Сад; Песништво Душана Васиљева између апстрактног и активистичког експресионизма
4. Научна област из које је стечено академско звање магистра наука:
Српска књижевност и јужнословенске књижевности са теоријом књижевности

III НАСЛОВ ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Експресионистичко наслеђе у савременом српском песништву

IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Докторска дисертација Драгане Вујаковић Драгељевић, под називом *Експресионистичко наслеђе у савременом српском песништву* бави се занемареним наслеђем експресионизма у поезији најзначајнијих српских песника друге половине 20. и почетка 21. века.

Дисертација садржи 251 страницу и након апстрактa на српском и енглеском језику, садржај је прегледно распоређен у четири поглавља: **I Уводна разматрања: поетички плурализам савременог српског песништва и проблем експресионистичког наслеђа** (стр. 5–11); **II Авангардно-експресионистички токови међуратне српске књижевности (основне теоријско-поетичке претпоставке)** – стр. 12–24; **III Реактуализација експресионистичке традиције у поезији савремених српских песника** (стр. 25–221). Ово, централно поглавље рада, подељено је на осам потпоглавља, која појединачно приказују неоекспресионистичка поетичка обележја у поезији савремених српских песника:

1. Суматраистичко-експресионистички наноси у песништву Стевана Раичковића (стр. 29–44);
2. (Нео)експресионистички елементи у поезији Миодрага Павловића (стр. 45–70);
3. Песнички палимпсест Ивана В. Лалића (стр. 71–105);
4. „Космичко градилиште” Бранислава Петровића (стр. 106–132);
5. Деструкција националног мита у поезији Љубомира Симовића (стр. 133–159);
6. Халуцинантно-ониричке визије Александра Ристовића (стр. 160–178);
7. Песничке метаморфозе Доброслава Смиљанића: „Све се мења да би све остало исто” (*Елегос за белу страницу*) – стр. 179–198;
8. Гротескни поетски свет Новице Тадића (стр. 199–221).

На крају је завршно IV поглавље – **Закључак: неоекспресионистички токови и струје савременог српског песништва** (стр. 222–228) и **Библиографија** коришћене и цитиране, примарне и секундарне литературе, која обухвата 271 библиографску јединицу (стр. 229–251).

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Прво, уводно поглавље (**Уводна разматрања: поетички плурализам савременог српског песништва и проблем експресионистичког наслеђа**), разматра проблем поетичке сложености савремене српске поезије друге половине 20. века и отвара неистражено поље експресионистичког наслеђа у њој. Наводе се досадашња научна истраживања и класификације наше поезије овог периода (Александар Петров, Михајло Пантић, Дубравка Ђурић), које су се углавном заснивале на наслеђу симболизма (Александар Јовановић), док су тек поједини аутори (Иван Негришорац, Бојана Стојановић Пантовић) указивали и на друге, неоавангардне и неоекспресионистичке токове наше савремене поезије. Не треба занемарити чињеницу да је управо у периоду авангардно-експресионистичких превирања у српској књижевности двадесетих година прошлог века (са Црњанским, Растком Петровићем, Винавером) и отпочео процес модернизације наше литературе и естетског превредновања књижевне традиције, као и отклон од дотадашњег канонизованог песничког стварања. Управо зато се наслеђе експресионизма у савременом српском песништву намеће као стално исходште за нова поетска трагања и често неочекиване интертекстуалне спојеве сасвим различитих традицијских кодова.

У другом поглављу, **Авангардно-експресионистички токови међуратне српске књижевности (основне теоријско-поетичке претпоставке)** истичу се главна поетичка обележја српског и европског авангардног/експресионистичког песништва, у динамичном процесу стилског и поетичког плурализма, раслојавања и умножавања –*изама*, те поетичких сукоба и преврата у нашој књижевности двадесетих година прошлог века. Указује се на изразиту сложеност и унутрашњу противречност експресионистичког покрета у Европи и код нас, као и бројне експресионистичке струје, персоналне "изме" (виталистичка, нихилистичка, трансцендентна, активистичка, религиозна, етичка), међу којима су доминантне апстрактна и активистичка. У оквиру овог поглавља, као посебан део, издвојени су **Програмски текстови**, који представљају најважније идеје, односно манифесте експресионизма у Европи и код нас, како би се јасније уочиле духовно-поетичке сродности наших савремених песника са најзначајнијим европским, јужнословенским и српским експресионистичким ауторима. Тако се, поред утицаја српских експресионистичких песника (Милоша Црњанског, Растка Петровића, Винавера, Душана Васиљева), у нашој савременој поезији успостављају бројне интертекстуалне релације са изворним, немачким експресионизмом и поезијом Готфрида Бена, Георга Хајма, Георга Тракла, Елзе Ласкер-Шилер. Њихова поезија донела је низ тематских и формалних иновација, које ће плодотворно утицати на даље токове и преображаје наше поезије 20. века.

Треће, централно поглавље рада (**Реактуализација експресионистичке традиције у поезији савремених српских песника**), у осам засебних потпоглавља, на аналитичком и компаративном плану индивидуалних поетика наших савремених песника, испитује наслеђе експресионистичке традиције у њиховом стварању. Део **Суматраистичко-експресионистички наноси у песништву Стевана Раичковића** прати рефлексе поезије Милоша Црњанског у делу овог нашег савременог песника и његову специфичну трансформацију експресионистичке поетике апстрактног типа, најближе варијанти суматраизма (антропоцентризам лирског „ја”, поступак одуховљења материје, у тежњи за „песмом тишине”, суматраистички доживљај природе, визуелизација боја и апстрактних метафора – „плавети”/„плавила”, „неба”, „звезде”). Такође, у многим његовим песмама указује се на поступке гротеске, дисторзије, фантастике, као и експресионистичке топосе града, отуђености и подвојености субјекта. Тиме је Раичковић, на стваралачки нов и продуктиван начин, повезао традицију наше интимистичке и експресионистичке лирике у свој медитативни поетски свет.

Потпоглавље (**Неоекспресионистички елементи у поезији Миодрага Павловића**) истражује удео експресионистичког наслеђа у раној, „превратничкој” фази песничког стварања (збирке *87 песама*, *Стуб сећања*), који се огледа у тематизацији топоса самоће, отуђености, смрти, апокалипсе, а које Павловић у наредним збиркама повезује и са митско-историјским темама пропасти и нестајања античке Грчке, старословенске или средњовековне културе (збирке *Млеко искони*, *Велика скитија*, *Нова скитија*). Павловићева рана, условно речено неоекспресионистичка и неонадреалистичка поетика, кретала се у правцу изразите експресивности и језгровитости израза, сажимања речи у крик који „треба поновити”. Био је то крик против заборава, против свих историјских и цивилизацијских „неспоразума”, али и „неспоразума” са самим собом, као увек актуелна слика духовне кризе човека модерног доба.

Песнички палимпсест Ивана В. Лалића прегледно приказује Лалићев богат песнички опус, кроз његову особену поетику цитатности и аутоцитатности, односно интертекстуалног дијалога са

свеколиком традицијом наше и светске поезије. Указује се на спрегу његовог песничког и преводилачког рада и утицај немачке експресионистичке поезије коју је преводио (Гофрид Бен, Георг Хајм, Елза Ласкер-Шилер). Поред бројних традиција које су се сусреле у Лалићевом делу, у раној фази његовог песничког рада (збирке *Бивши дечак*, *Ветровито пролеће*, *Мелиса*), видна је веза са експресионизмом, пре свега, на тематско-мотивском плану, у тематизацији топоса рата, смрти и „живих мртваца” („гласова мртвих”). У његовој реинтерпретацији културно-историјског наслеђа (циклус о Византији, песме са библијском тематиком), приметан је свечано-реторички тон, близак експресионистичкој „*O mensch*” реторици, који, опет, у споју са савременим духовним контекстом и модерним језичким изразом (ткз. „непесничком лексиком”) поприма дискретно иронијско обележје. У Лалићевим врхунским збиркама (*Сметње на везама*, *Страсна мера*, *Писмо*, *Четири канона*), уочавају се значајни експресионистички наноси у снажној експресивности и сукобљености гласова сумње и наде, истовремене деструкције и обнове божанског начела у свеопштој духовној пометености и расулу света „осмог дана стварања”.

Дух критичког/активистичког неоекспресионизма наше савремене поезије представљен је прозаично-веристичким и гротескно-ироничним поетским дискурсом Љубомира Симовића и Бранислава Петровића (потпоглавља „*Космичко градилиште*” *Бранислава Петровића* и *Деструкција националног мита у поезији Љубомира Симовића*). Појединачним анализама њихове поезије показује се да ови песници, користећи експресионистичке поступке дисторзије, симултаности, црног хумора, колажа и монтаже, на особен начин реактуализују експресионистичке топосе рата, смрти, „живих мртваца”, апокалипсе, у новом цивилизацијском и друштвено-историјском контексту друге половине 20. века. Модерна, нео-експресионистичка тематизација рата и наше новије историје и културе, те деструкција и деканонизација свих националних, историјских и родољубивих митова у њиховој поезији, своје поетичко исходиште свакако има у експресионистичкој поезији Милоша Црњанског и Душана Васиљева, што највише долази до изражаја у Симовићевој збирци *Шлемови*, односно *Градилишту* Бранислава Петровића. Наравно, уз специфичан аутопоетички, иронијски отклон од свих владајућих књижевних „идеологија”, ови песници су градили своју особену поетику деструкције, Симовић у правцу сатирично-пародијског обрачуна са свим трагикомичним заблудама наше националне историје, а Бранислав Петровић у виду лудистичког концепта неоавангардне језичке игре и својеврсне поетике апсурда наше савремене цивилизације.

Специфична трансформација апстрактног/метафизичког експресионизма у нашој савременој поезији приказана је у два наредна потпоглавља (*Халуцинантно-ониричке визије Александра Ристовића* и *Песничке метаморфозе Доброслава Смиљанића*), у изузетно значајној поезији ових песника, који су у нашој актуелној критичкој и читалачкој рецепцији остали неоправдано занемарени. Њихова поезија се креће између интуитивно-чулног и интелектуално-рефлексивног поетског говора, преносећи зачудне, халуцинантно-ониричке визије живота, љубави и смрти, Ероса и Танатоса. Уз све евидентне специфичности и разлике – Ристовићеве опсесије темом смрти и оностраног (мотив „хладне траве”) и Смиљанићеве заокупљености тајном тела и рођења („тајне праслике”), ови песници на нов и особен начин проблематизују суштинска метафизичка питања постојања. Повезују их слични, метафизички симболи светлости („светилке”, „уроњене лампе”) и жудње за ишчезлим, недосегнутим просторима трансценденције, као и језичко-стилска и синтаксичка померања, која за последицу имају затамњеност и херметичност њихових стихова. Такође, један од доминантних топоса у њиховој поезији је топос преображавања и удвајања лирског „ја”, кроз фигуре двојника (дечака код Ристовића; свих расејаних, „истумбаних ја” код Смиљанића), при чему је лирско „ја” (нарочито код Смиљанића), у непрекидном трагању за различитим, неоствареним могућностима „неданог”, личног и колективног, националног и културног идентитета (Смиљанићеве збирке *Руине и привиђења*, *Архив белине*). Свакако да овај изузетно важан и у нашој књижевној науци још увек недовољно истражен ток метафизичког песништва, своја искуства баштини и у експресионистичкој поетици наших и немачких песника, пре свега, Георга Тракла, Милоша Црњанског и Растка Петровића. Тако се у первертираности и зачудности Ристовићевих визија љубави, детињства и смрти (фигуре дечака-двојника), очигледно препознаје дух Траклове поезије, док је утицај Растка Петровића имплицитно присутан у Смиљанићевој тематизацији тајне рођења и телесног у човеку. Наравно, ово би био само један аспект њихове особене поетике, у којој се, уз евидентне постмодернистичке тежње, преплићу и различити симболистичко-надреалистички елементи.

Део *Гротескни поетски свет Новице Тадића* показао је да поезија српског неоекспресионизма, ипак, свог најизразитијег представника има у Новици Тадићу, једном од наших најаутентичнијих савремених песника, који је експресионистичку традицију стваралачки преобликовао и уградио у свој

препознатљив, демонизован поетски универзум. Тадићева нихилистичка поезија на најбољи начин потврђује актуелност и виталност експресионистичке поетике, и то на свим нивоима књижевне структуре: на тематско-мотивском, стилско-реторичком и идејно-семантичком. Мрачна, апокалиптичка визија наказног, демонског света („великог вражјег Ждрела”), топос града – урбаног стратишта, болести, лудила, злочина, смрти, застрашујућих демонских бића-маски, метафизичка димензија зла, са свепрожимајућим осећањем језе и страве, као и поступци дисторзије, гротеске, деструкције и деканонизације традиционалних библијских и фолклорних жанрова, најдиректније га повезује са нихилистичком струјом српског и европског експресионизма (поезијом Готфрида Бена, Георга Тракла, Георга Хајма, Душана Васиљева). Уз то, завршни „акорди” Тадићеве „демонске антипоеме”, који најављују могућност катарзичног преображења и очишћења, окретањем божанском начелу милости и праштања, још једном показују велики поетички потенцијал и преображајност експресионистичке поетике у сасвим опречне токове и струје нашег савременог песништва.

Завршни део рада (**Закључак: неоекспресионистички токови и струје савременог српског песништва**) доноси типолошку класификацију наше савремене неоекспресионистичке поезије на неколико струја: критичку (Љубомир Симовић, Бранислав Петровић, делимично – у раној фази стварања – Миодраг Павловић), неосуматраистичку (Стеван Раичковић), метафизичку (Александар Ристовић, Доброслав Смиљанић), нихилистичку (Новица Тадић), религиозно-конфенционалну (једним слојем свог песништва Иван В. Лалић и Новица Тадић).

VI Списак научних и стручних радова који су објављени или прихваћени за објављивање на основу резултата истраживања у оквиру рада на докторској дисертацији:

1. Вујаковић, Драгана, „О трећем издању *Кратке историје српске књижевности* Јована Деретића”, *Дело Петра Милосављевића и србистика*, зборник радова, ванредни број часописа *Србистика*, Косовска Митровица, 2002, стр. 283–292.
2. Вујаковић, Драгана, „Поезија Душана Васиљева у интертекстуалним релацијама европског и јужнословенског авангардног песништва”, *Зборник Матице српске за књижевност и језик*, Нови Сад, 2009, књ. LVII, св. 1, стр. 155–193. М24
3. Вујаковић, Драгана, *Од крика до тишине. Песништво Душана Васиљева између активистичког и апстрактног експресионизма*, Академска књига, Нови Сад, 2009. М42

VII ЗАКЉУЧЦИ ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

Истраживање експресионистичког наслеђа у савременом српском песништву показало је да наши савремени песници реактуализују готово све експресионистичке топосе: топос града (Н. Тадић, М. Павловић, С. Раичковић), топос смрти и „живих мртваца” (заступљен код свих песника), топос рата и нове апокалипсе (Љ. Симовић, Н. Тадић, М. Павловић, Иван В. Лалић), космоса и хаоса (Б. Петровић), дисоцијације и подвојености субјекта (А. Ристовић, Д. Смиљанић, С. Раичковић, Н. Тадић), топос божанско/сатанско (Н. Тадић). Проблематизујући ове експресионистичке топосе у новом духовно-историјском и цивилизацијском контексту друге половине 20. века, ови песници отварају бројна питања духовног, личног и колективног идентитета и опстанка човека на крају другог миленијума.

Наиме, евидентно својство нашег савременог неоекспресионистичког песништва је проблематизација културно-историјских тема и топоса, која сеже од митских, паганских и хришћанских времена (М. Павловић), преко старогрчке, византијске и средњовековне културе (И. В. Лалић, М. Павловић), до савремене историје безумља и бешчашћа, која кулминира у 20. веку (Љ. Симовић, Б. Петровић, Н. Тадић). Стварајући у другој половини и крајем прошлога века и почетком новог миленијума, ови песници су, на неки начин, сабирали поразна искуства наше цивилизације, свдећи рачуне најчешће на „нулту тачку” (Љ. Симовић). Из визуре прошлости сагледавали су и самеравали савремени (често и актуелни, политички) друштвено-историјски тренутак и општу ерозију свих етичких, идеолошких и духовних вредности.

Утицај експресионистичке поетике у њиховој поезији није био директан и очит, него дубоко и спонтано уткан у њихову самосвојну песничку визију, што ове песнике и чини већ признатим, савременим „класицима” наше поезије. Експресионистичка традиција активирана је у њиховој поезији на стваралачки нов, креативан начин, у (пост)модернистичком кључу и садејству са другим, често опречним традицијским токовима (од неосимболизма и неонадреализма до дубинских наслага усменог и средњовековног наслеђа), што је стварало неочекиване интертекстуалне спојеве, а тиме и нов песнички квалитет.

У њиховом песништву издваја се низ кључних експресионистичких стилско-реторичких и обликовних поступака, међу којима је на првом месту поступак гротеске и дисторзије (Н. Тадић, Љ. Симовић, Б. Петровић), симултаности, црног хумора, игре речи, колажа и монтаже (Б. Петровић), дисоцијативног низања слика (М. Павловић), као и поступци одуховљења и апстраховања материје (С. Раичковић, Д. Смиљанић), интертекстуалности и цитатности (М. Павловић, Иван В. Лалић).

Наслеђе експресионистичке поетике огледа се и на формалном плану, у виду деструкције и деканонизације традиционалних родољубивих (Љ. Симовић, Б. Петровић) и религиозних тема и жанрова опела, молитве, канона (Иван В. Лалић, Н. Тадић), као и усмених, фолклорних облика басми, бајалица, ругалица, гатки (Н. Тадић, Љ. Симовић). Наиме, као и у експресионистичком, и у савременом песништву наставља се процес сталног преиспитивања различитих језичких, формалних и реторичких поступака, од традиционалних, класичних облика везаног стиха, најчешће сонета (С. Раичковић, Иван В. Лалић, Д. Смиљанић), до модерног, неоавангардног поигравања језиком и формом песме (Б. Петровић, Д. Смиљанић); изразит распон, од различитих облика песме у прози (С. Раичковић, Љ. Симовић, А. Ристовић, Д. Смиљанић, Н. Тадић), до сажетих, елиптичних песничких гнома, модерних бајалица, питалица, гатки (Н. Тадић, Љ. Симовић, Д. Смиљанић).

На интертекстуалном и компаратистичком плану уочавају се бројне духовно-поетичке сродности савремених српских песника са најзначајнијим експресионистичким ауторима у нашем и европском књижевном контексту (Милош Црњански, Растко Петровић, Душан Васиљев, Готфрид Бен, Георг Тракл, Георг Хајм, Елза Ласкер-Шилер).

молитвеног песништва, пре свега у поезији Ивана В. Лалића, односно позној фази Новице Тадића, што још једном потврђује сложеност и противречност експресионистичке поетике и њених разнородних рефлекса у нашем савременом песништву.

Експресионизам је тако у трајно наслеђе нашој савременој поезији оставио дух критичког преиспитивања свих досадашњих духовних, културних, књижевних, историјских тековина, „певање кризе”, расапа вредности и визију „сумрака човечанства”, намећући се као исходште даљих, постмодернистичких трагања и преиспитивања граница и моћи певања.

VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА

НАПОМЕНА: Експлицитно навести позитивну или негативну оцену начина приказа и тумачења резултата истраживања:

Кандидаткиња је убедљиво применила синтетичко-аналитичку књижевноисторијску и интерпретативну методу тумачења опуса савремених српских песника код којих се на различитим нивоима може утврдити наслеђе експресионистичке поетике. Истраживање је показало да су се из поетичке раслојености српског и европског авангардног/експресионистичког песништва генерисале и различите неоекспресионистичке струје савремене српске поезије, те се потврдила теза о бројним поетичким модификацијама експресионистичке поетике у нашем савременом песништву. Наиме, српски песници (нео)експресионистичке провенијенције крећу се, с једне стране, линијом критичког експресионизма (Љ. Симовић, Б. Петровић, делимично М. Павловић), док с друге, у бројним поетичким варијацијама, прате линију апстрактног, односно метафизичког експресионизма (С. Раичковић, А. Ристовић, Д. Смиљанић), као и својеврсне нихилистичке поезије, која свој врхунац доживљава у песништву Новице Тадића. Такође, у нашој савременој поезији приметна је обнова и реактуализација религиозног, молитвеног песништва, пре свега у поезији Ивана В. Лалића, односно позној фази Новице Тадића, што још једном потврђује сложеност и противречност експресионистичке поетике и њених разнородних рефлекса у нашем савременом песништву.

Експресионизам је тако у трајно наслеђе нашој савременој поезији оставио дух критичког преиспитивања свих досадашњих духовних, културних, књижевних, историјских тековина, „певање кризе”, расапа вредности и визију „сумрака човечанства”, што представља исходиште постмодернистичких трагања и преиспитивања граница и моћи певања.

IX КОНАЧНА ОЦЕНА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

НАПОМЕНА: Експлицитно навести да ли дисертација јесте или није написана у складу са наведеним образложењем, као и да ли она садржи или не садржи све битне елементе. Дати јасне, прецизне и концизне одговоре на 3. и 4. питање.

1. Да ли је дисертација написана у складу са образложењем наведеним у пријави теме

2. Да ли дисертација садржи све битне елементе

3. По чему је дисертација оригиналан допринос науци

4. Недостаци дисертације и њихов утицај на резултат истраживања

Докторска дисертација је написана у складу са наведеним образложењем и држи се предвиђеног композиционог и структурног плана.

Ово је прва студија код нас која се целовито бави различитим аспектима експресионистичког и авангардног наслеђа у савременом српском песништву после 1950. године. Такође, битно

методолошко исходиште је и њена компаративна усмереност ка најбитнијим ауторима немачког

експресионизма, али и српским међуратним авангардистима, пре свега Црњанском, Васиљеву и Растку Петровићу.

X	ПРЕДЛОГ:
	На основу укупне оцене дисертације, комисија предлаже:
	<ul style="list-style-type: none"> - да се докторска дисертација прихвати, а кандидату одобри одбрана - да се докторска дисертација враћа кандидату на дораду (да се допуни, односно измени) или - да се докторска дисертација одбија
	- На основу поднетог извештаја и оцене, комисија са задовољством предлаже Наставно-научном већу Филозофског факултета да се докторска дисертација <i>Експресионистичко наслеђе у савременом српском песништву</i> прихвати, а кандидаткињи мр Драгани Вујаковић Драгељевић одобри одбрана.

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ

Проф. др Бојана Стојановић Пантовић, с. р.

Проф. др Јован Делић, с. р.

Доц. др Соња Веселиновић, с. р.

Доц. др Ђорђе Деспић, с. р.

НАПОМЕНА: Члан комисије који не жели да потпише извештај јер се не слаже са мишљењем већине чланова комисије, дужан је да унесе у извештај образложење, односно разлоге због којих не жели да потпише извештај.